13/12/2019

π. Γεώργιος Μεταλληνός: Μία αφήγηση σε πρώτο πρόσωπο

/ Ορθόδοξες Προβολές

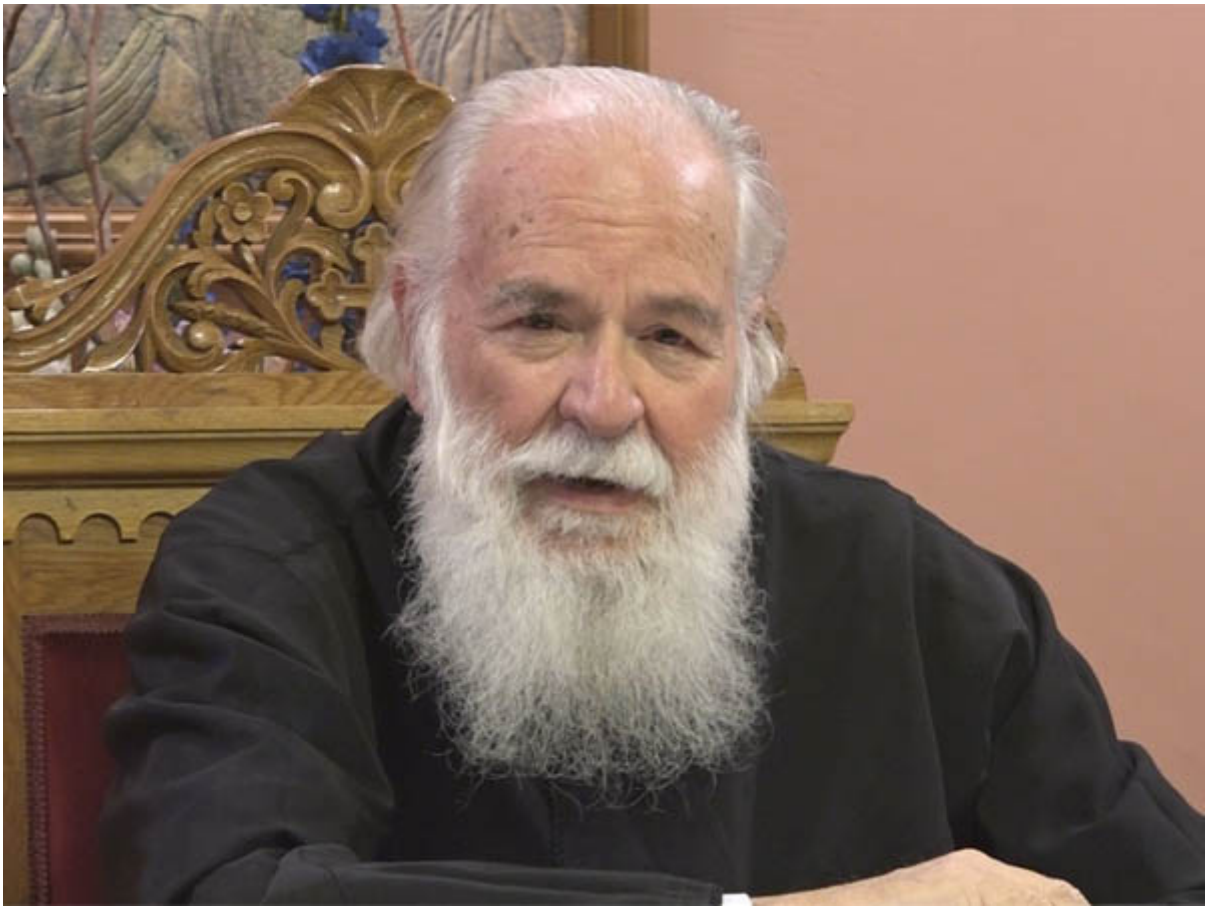

Η ζωή και το έργο του π. Γεώργιου Μεταλληνού μέσα από τον προσωπικό του λόγο.

Μία συγκλονιστική αφήγηση σε πρώτο πρόσωπο:

– Πως ξεκίνησε η σχέση σας με τα γράμματα και τα βιβλία; Ποιο ήταν το πρώτο βιβλίο που διαβάσατε;

Το πρώτο βιβλίο που διάβασα, αργότερα βέβαια, ήταν «Μαθήματα Ιστορίας», τα οποία βρήκα στη Δευτέρα ή Τρίτη τάξη. Εν πάση περιπτώσει η Ιστορία αυτή ήταν από την αρχαιότητα μέχρι την εποχή μας. Αλλά το πρώτο βιβλίο, που αργότερα ουσιαστικά «κατέφαγα», ήταν ο «Θησαυρός» του Δαμασκηνού Στουδίτου, ένα από τα ησυχαστικά του βιβλία.

Άρχισα επίσης να μελετώ τα κλασικά εικονογραφημένα. Εγώ δεν είχα χρήματα να

τα αγοράσω. Την εγκυκλοπαίδεια του «Ηλίου» επί παραδείγματι. Έπαιρνα τα τεύχη στο σπίτι και μελετούσα, όποιο ιστορικό άρθρο έβρισκα. Αυτά στο Δημοτικό σχολείο. Είχα έναν πολύ καλό συμμαθητή, του οποίου η μητέρα –στην Τράπεζα εργαζόταν– του αγόραζε συνεχώς τα Κλασσικά, Εγκυκλοπαίδειες κ.λπ.

Ο πρώτος που τα διάβαζε ήμουν εγώ. Και του έλεγε: «Βρε Βασιλάκη για σένα τα αγοράζω». Και εκείνος έλεγε: «Δεν πειράζει, ας τα διαβάζει πρώτα ο Γιώργος». Εκεί στο χωριό γνώρισα και την Εκκλησία. Στο πρόσωπο ενός «αγιορείτη» πνευματικού –δεν ήταν αγιορείτης, αλλά ζούσε ως αγιορείτης–, του Παπαγιάννη του Βραδή. Έτσι ελέγετο το επίθετό του και το παρατσούκλι του ήταν «Μπόκολος». Ο παπα-Μπόκολος λοιπόν, γεμάτος ευσέβεια, με μία τεράστια μνήμη. Όταν έστελνε ο Μητροπολίτης μίαν εγκύκλιο, σε μισή ώρα την ήξερε απέξω. Και δίδασκε, με βάση αυτές τις εγκυκλίους, τον λαό.

Ήταν ένας μεγάλος πραγματικά κληρικός. Μου προσέφερε τις πρώτες αγαθές εντυπώσεις για τον Κλήρο.

Ας πάμε όμως τώρα λίγο στη σχολική ηλικία. Στα μέσα του 1946, κατεβήκαμε στην Κέρκυρα, στην Πόλη, και μείναμε στο κέντρο περίπου της Πόλεως, στη Β΄ πάροδο Νικηφόρου Θεοτόκη. Κοντά στην εβραϊκή Συναγωγή. Υπήρχαν ακόμη κάποιοι Εβραίοι, με τους οποίους δεν είχαμε προβλήματα. Μάλλον τους στήριξαν πολλές φορές οι Κερκυραίοι και εκκλησιαστικά πρόσωπα. Είχα πάντοτε όμως τη νοσταλγία του χωριού.

Το πράσινο, τις ελιές, τα μικροκυνήγια που κάναμε ως παιδιά. Τα μεγαλύτερα παιδιά έστηναν πρωί πρωί τα αγκίστρια, για να πιάσουν τσίχλες. Κίχλες τις λέμε εμείς. Μετά πήγαιναν και έπαιρναν τις τσίχλες που είχαν παγιδέψει. Ήταν ένα από τα πιο ευχάριστα παιχνίδια.

Ο πατέρας μου παρέμεινε στον στρατό, επιστρατεύτηκε πάλι με τον εμφύλιο πόλεμο και η έδρα του ήταν στα Γιάννενα. Ήταν αξιωματικός του Α2, του Γραφείου Πληροφοριών, επειδή ήταν δικαστικός και όπως σας είπα, αποστρατεύτηκε το 1952 με τον βαθμό του υπολοχαγού. Μετά κατοικήσαμε στη Β΄ Πάροδο Δημάρχου Μπιτζάρου, κοντά στον Μητροπολιτικό ναό και αυτό έχει σημασία ιδιαίτερη, διότι έζησα την Εκκλησία πλέον από κοντά. Στο χωριό δεν είχαμε λειτουργία κάθε Κυριακή. Εκεί, κοντά στη Μητρόπολη, ξυπνούσα, όταν είχα διακοπές, από τις 6 το πρωί και πήγαινα να ανοίξω εγώ τον ναό, 7-8 ετών παιδί.

Θυμάμαι μάλιστα, Θεοφάνεια, που ήθελα να πάω πρωί στην Εκκλησία και δεν είχαμε ρολόι, ξυπνητήρι. Βλέπω φως έξω και σηκώθηκα. Ήταν 5 η ώρα και το φως ήταν από το ηλεκτρικό του δρόμου. Μου λέει η γιαγιά μου: «Παιδί μου, είναι πολύ

νωρίς. Μην πας». Πήγα λοιπόν, στον ναό και έμεινα έξω μέχρι τις έξι και μισή, που ήρθε ο νεωκόρος. Λοιπόν, αυτό ήταν χάρις Θεού. Δεν μπορεί ένα παιδί να το αποφασίσει μόνο του. Δοξάζω τον Θεό, ο Οποίος μου ενέπνευσε αυτόν τον ζήλο, αυτή την αγάπη.
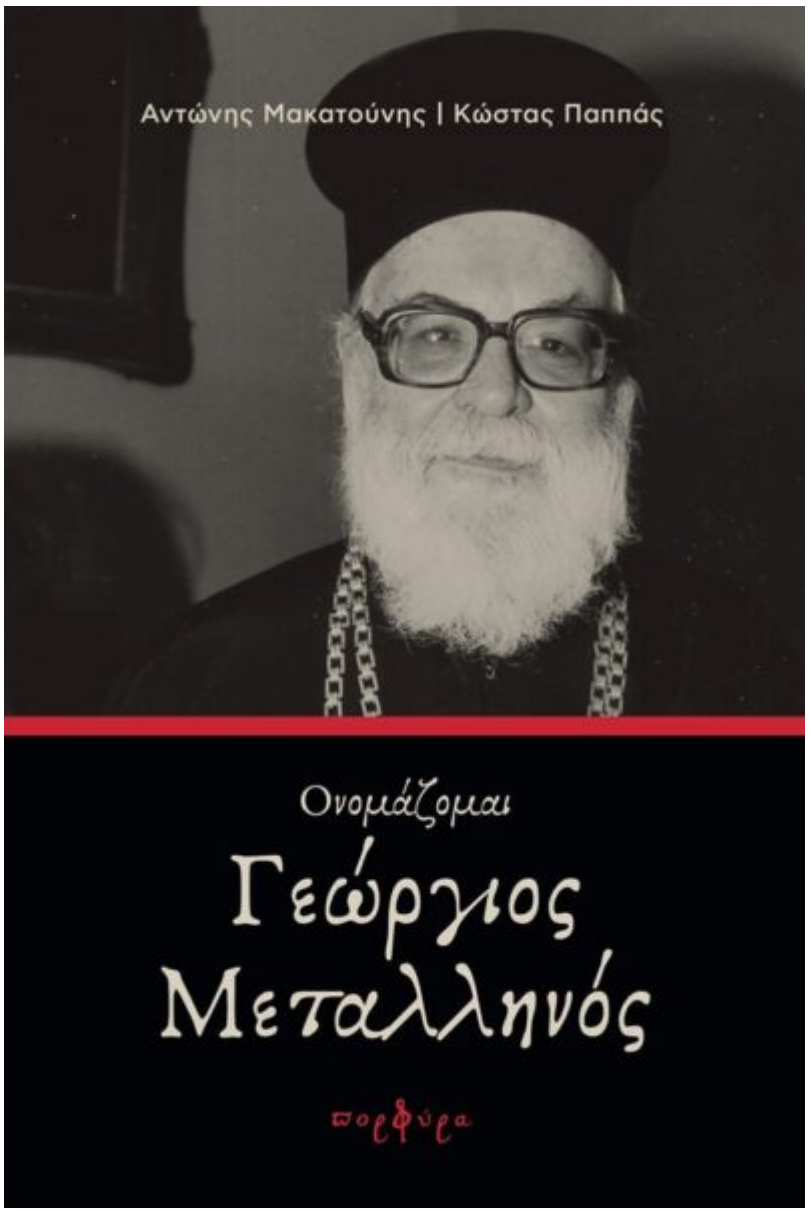
Από το βιβλίο των Α. Μακατούνη & Κ. Παππά, «Ονομάζομαι Γεώργιος Μεταλληνός» – ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΟΡΦΥΡΑ